Стийв Стивънсън

Детективите Агата и Ларс

Откраднатият дракон

Издателство „Фют“

Осемнайсета мисия

Участници

Агата
Дванайсетгодишна. Мечтае да стане писателка на криминални романи. Много организирана, с феноменална памет.

Лари
Четиринайсетгодишен. Братовчед на Агата. Слаб ученик в престижно училище за детективи в Лондон.

Господин Кент
Бивш боксьор. Иконом в дома на Агата. Винаги на разположение, когато братовчедите имат нужда от него.

Уотсън
Сибирски котарак с вредни навици и с нюх на ловно куче.

Чичо Чен
С посребрени коси и мускетарска брадичка. Той е майстор на традиционни рисунки върху оризова хартия.

Дестинация:
Китай, Пекин

Цел

Да разследват кражбата на Нефритения дракон от Музея на изкуствата в Пекин, но най-вече да открият кой е отвлякъл Лари и къде го държат като заложник!

Родът

1
леля Мелания
2
чичо Реймънд
3
дядо Годфри
4
Скарлет
5
Гаспар
6
чичо Конрад
7
Марко
8
Хайда
9
чичо Бъд
10
чичо Самюъл
3
17
5
7
16
12
11
10
4
9
14
6
15

Мистъри по света

Откраднатият дракон
Текст Марио Паскуалото
Илюстрации Стефано Туркони
Превод Евдокия Светозарова Златарова
Редактор Албена Раленкова
© Издателство „Фют“, 2017

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

All names, characters and raletad indicia contained in this book, copyright of Atlantyca Dreamfarm s.r.l., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Trappola a Pechino
© 2015 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italia
Text by Mario Pasqualotto
Illustrations by Stefano Turconi
Original edition published by Istituto Geografico De Agostini S.p.A., Italia
International Rights © Atlantyca S.p.A.,
via Leopardi 8 – 20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it– www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage ahd retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

ISBN 978-619-199-221-8

Разследването започва

Сутринта на третия ден от новата година Лондон беше потънал в униние – съвсем типично за този град през мрачните зимни месеци. След празничното посрещане на Новата година централните улици изглеждаха пусти и безцветни. Тук-там някоя снежинка се завърташе из въздуха и падаше върху леда, който сковаваше целия град.

Четиринайсетгодишният Лари Мистъри вървеше бавно по Уестминстърския мост. Зад гърба му се извисяваше Биг Бен – часовниковата кула на Уестминстърския дворец в центъра на Лондон. За да се предпази от студа, Лари беше навлякъл пухено яке с цвят на катран, което обаче изобщо не успяваше да прикрие кльощавата му фигура.

– Направо невероятно, няма жива душа! – промърмори момчето и приглади влажната си коса. – Сякаш съм във видеоиграта „Зомбита в Лондон“: градът е нападнат от оживели мъртъвци и всички оцелели са избягали!

Предишния път, когато беше тук, атмосферата беше съвсем различна. На 31 декември гледа традиционните фойерверки по браговете на Темза от същия този мост. Прибра се много късно в мансардата си в „Бейкър палас“ и остана до зори пред седемте си компютъра, за да гледа как празнуват хората в другите градове по света.

– Аз наистина съм голяма нощна птица! – каза си гордо Лари, но докато се подсмихваше, устата му се изкриви в прозявка. – По дяволите, умирам за сън... Като се замисля, тия дни спах толкова малко – нищо чудно, че още не мога да дойда на себе си.

Точно в този момент един леден снаряд го уцели в гърба.

– Ох! – извика момчето и се обърна. – Ама какви са тия шеги?

В края на моста няколко деца водеха ожесточена битка със снежни топки.

– Съжалявам, приятел! – извика едното. – Не исках да те ударя!

– Тогава защо ме удари! – сопна му се Лари и продължи да крачи, като разтриваше пострадалата си плешка и мърмореше. – Днешните хлапета нямат никакво уважение към по-големите. Ако знаеха само с кого си имат работа!

Всъщност с кого си имаха работа?

Лари Мистъри, с кодово име ЛМ14, учеше в елитното детективско училище „Ай Интернешънъл“. Освен че посещаваше часовете по теория, често го изпращаха в различни части на света, за да прави опасни разследвания и да разрешава заплетени случаи.

– Един ден ще бъда най-великият детектив в Лондон – продължаваше да си мърмори Лари. – По-добър от Шерлок Холмс и Джеймс Бонд, взети заедно! И тогава ще видим кой ще посмее да... АААЙ!

Уцели го втора снежна топка – този път по челото. Лари притисна с ръка удареното място, а хлапетата се разхилиха и си плюха на петите.

– Хулигани! – развика се той. – Ако ви пипна, светът ще ви се види тесен!

Момчето бързо събра малко сняг от парапета на моста и го направи на топка, за да

отвърне на атаката, но нападателите вече се бяха скрили между паркираните наблизо коли.

Ядосан, с разкривено от болка лице, младият детектив се отказа да отмъщава и ускори крачка. Беше тръгнал към южния бряг на Темза. Там се намираше „Мистъри хаус“, внушително имение във викториански стил, където живееше невероятната му братовчедка Агата.

В последно време я беше пренебрегвал, предпочитайки да излиза с приятели, но тази сутрин стана много рано, за да ѝ честити Новата година лично и да види как е. Предишната вечер господин Кент – икономът на „Мистъри хаус“, който можеше да се справи с всичко, му беше предал, че Агата се бори с някакъв лош грип.

Според доктор Уудхаус – семейния лекар, братовчедка му трябваше просто да прилага старите, изпитани методи: торба лед за температурата, пилешки бульон и четирипет дни почивка в леглото.

– Дано вече е по-добре! Винаги е била толкова внимателна с мен... – въздъхна Лари. – Просто нямам представа как бих се справил без нейната помощ.

При тази мисъл момчето се смрази. В главата му се появи апокалиптично видение: ами

ако в този момент го извикат за нова мисия, какво ще стане? Досега Агата го беше придружавала при всички разследвания и благодарение на пословичния си следователски нюх винаги успяваше да го измъкне от кашите.

Ами ако „Ай Интернешънъл“ има нужда от него точно сега?

Лари започна да бърка нервно из джобовете си и най-после извади айнета – многофункционалното устройство, което училището предоставяше на всички свои възпитаници. Той прегледа бързо съобщенията. Електронната му пощенска кутия беше претъпкана от пожелания от многобройните му странни роднини, пръснати по целия свят. Пожеланията бяха придружени от стотици снимки, като тази на леля Диана, която танцуваше сред горилите в планините Вирунга в Руанда.

Щом установи, че на хоризонта няма нищо спешно, Лари възвърна доброто си настроение и тържествуващо се огледа в една ледена плоча. Ето едно добро пожелание за Новата година, скъпи мой, каза си той, докажи, че можеш да се оправяш сам. В края на краищата какво лошо има да замина на мисия без Агата, без господин Кент и без онзи ужасен котарак Уотсън?

Миг след това айнетът изписука. Лари се

стресна, подскочи, подхлъзна се на заледения тротоар и с размахани ръце се просна на земята. Дечурлигата, които продължаваха да го дебнат от разстояние, се запревиваха от смях.

– Спокойно... Спокойно – каза си тихо Лари, после отблокира тъчскрийна на устройството. – Обзалагам се, че отново е някоя шестмтка от...

Думите заседнаха в гърлото му. На екрана проблясваха знаците на училището и кодовото му име на учителя му по детективска практика, агент УМ60. Краткото съобщение гласеше:

АБСОЛЮТЕН ПРИОРИТЕТ ЗА АГЕНТ ЛМ14.
ДЕСТИНАЦИЯ: ПЕКИН, КИТАЙ.
ЗАДАЧА: ОТКРИВАНЕ НА ЦЕННА НЕФРИТЕНА СТАТУЕТКА, ОТКРАДНАТА ОТ МУЗЕЯ НА ИЗКУСТВАТА. ПОЛЕТ СЛЕД ДВА ЧАСА.
ПОДРОБНОСТИ В ПРИЛОЖЕНОТО ДОСИЕ.
ПП: ПРАЗНИЦИТЕ СВЪРШИХА, ВРЪЩАМЕ СЕ КЪМ РАБОТАТА.

Изпадналият в паника Лари бързо набра телефонния номер на „Мистъри хаус“. След няколко позвънявания господин Кент отговори с обичайния си любезен тон.

– Добър ден, господин Лари.

– Ами, добър ден... – смотолеви момчето. – Знаеш ли... Амиии... Исках да разбера дали Агата е оздравяла. Може би тази нощ температурата ѝ е спаднала?

– За съжаление, не – въздъхна икономът от другата страна. – Мисля, че ще са ѝ нужни поне още два дни, за да се оправи.

На все още проснатия на тротоара Лари му се стори, че потъва в шеметна бездна.

– Ами, аз... ъъъ... – замънка той. – Тъкмо идвах към вас, за да я поздравя, когато ме изпратиха на нова мисия. Самолетът излита след малко...

– Разбирам – отбеляза съчувствено господин Кент. – Опасявам се, че този път госпожица Агата няма да може да ви придружи. В момента спи дълбоко. Искате ли да я събудя за една бърза консултация?

Лари не искаше да задълбочава чувството си за вина.

– Не, благодаря, не я притеснявай. Ще ѝ се обадя от Пекин.

Той приключи разговора и се изправи, хващайки се за парапета. По гърба му мина смразяваща тръпка – снежната топка беше попаднала в яката на якето и сега се стичаше по кожата му на ледена струйка. Лари стисна зъби и се опита да не ѝ обръща внимание.

– Ако искам да стана велик детектив, сега е моментът да докажа, че мога. Агата, ти гледай да оздравяваш по-бързо, а аз междувременно ще разреша сам случая със статуетката! – обяви тържествено момчето. – Хайде, мога да се справя! Тичам веднага да си приготвя багажа!

В момента, в който се обърна и тръгна обратно по пътя, по който беше дошъл, поредната топка го уцели право в зъбите. Лари се закашля така, че се преви на две. След като освободи устата си от заледената маса, той размаха заплашително юмрук към нападателите си и се развика с пълен глас.

– Това вече е прекалено! Сополанковци такива! Сега вече ще ви смачкам!

Децата обаче вече бяха изчезнали из уличките, смеейки се от сърце.

– Луд! – кискаха се те. – Дано сега вече престане да си говори сам.

